

ELS MOVIMENTS DELS JOVES A CATALUNYA: MIRADA HISTÒRICA

► A tot arreu -només fer un repàs per la geografia i la història mundial- els i les joves han representat i encara encarnen el bo i millor de les ànsies d'autenticitat, de llibertat, de justícia social i d'aprofundiment democràtic. També, per definició, encarnen la "modernitat". "Modern" és allò de fa poc, el que és recent (en llatí "modernus"). El jovent no té (gaire) passat. El seu és el temps actual, el temps recent. Això li permet pensar "*que tot està per fer i que tot és possible*", que deia el nostre poeta Miquel Martí i Pol.

A casa nostra, sense l'element juvenil no s'entenen ni la Renaixença, ni l'internacionalisme obrer, ni el federalisme, el modernisme o el moviment llibertari. Tampoc el republicanisme ni l'independentisme.

Normalment, les idees, les justificacions les posen els sèniors, l'empenta o, si preferiu, la materialització de la voluntat col·lectiva, la posen els i les joves. Per això mateix podem dir que com més viva i més democràtica és una societat, més mobilització de joves hi ha.

D'entrada diria que les associacions de joves, com a tals, són, en general, un fenomen de ben entrat el segle xx. Abans hi havia, sobretot, seccions juvenils de moviments i associacions intergeneracionals. Els grups catòlics o anarquistes, durant la II República, per exemple, tenien les seves seccions o grups organitzats de joves, digueu-n'hi Federació de Joves Cristians de Catalunya (FJCC) o Joventuts Llibertàries.

Franco va mirar d'enquadrar tot el jovent. El totalitarisme nazi-feixista va construir tot un "mite polític" a partir

de la joventut, vista com el "motor de la història" ("Wer die Jugend hat, hat die Zukunft", "qui té el jovent, té el futur"), fins al punt de presentar la propaganda nacionalsocialista a Hitler com "*der*

"Normalment, les idees, les justificacions les posen els sèniors, l'empenta o, si preferiu, la materialització de la voluntat col·lectiva, la posen els i les joves."

junge Führer", el líder jove. En ell i en Mussolini s'emmirallaven el nostre dictador i el partit únic que el sustentava.

Però ha corregut molta aigua des d'aleshores! La diversificació associativa dels nostres dies no té parangó en la història, amb entitats d'acció social; d'acció ambiental (custòdia del territori, defensa i protecció d'animals, ecologia i protecció de la natura, energies

alternatives...); comunitàries i veïnals; entitats de cooperació, pau i drets humans (ajuda humanitària, drets humans, cooperació al desenvolupament, comerç just, pau...); entitats de cultura (art i arts escèniques, ateneus, audiovisual i comunicació, estudi i recerca, cultura i llengua catalana, cultura popular i tradicional, cultures estrangeres i multiculturalitat...); entitats de drets civils (drets econòmics, socials i culturals, drets sexuals i reproductius, equitat de gènere...), associacions de formació i educació, associacions d'estudiants, grups d'educació en el lleure, clubs esportius, grups excursionistes, associacions cannàbiques o associacions de consumidors/es...

El repte de l'associacionisme juvenil de les darreres dècades és superar la *Scilla* de la continuïtat (quantas iniciatives duren quatre dies, flors que no fan estiu!) i la *Caribdis* de l'"apoltronament" i la rutina que amenaça tantes associacions que acaben sent cosa de quatre i "el cabo".

Pere Solà-Gussinyer

Catedràtic d'història de l'educació de la Universitat Autònoma de Barcelona